

ἀγαπησιάρης ἐπίθ. Ἀθῆν. Ζάκ. Κυκλ. Πελοπν. (Πάτρ.) Σύμ. κ. ἀ. ἀγαπ'σάρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀγαπησιάρης Παξ. ἀγαπησάρης Ζάκ.—Λεξ. Λάουνδ. ἀγαπησιάρης Ἡπ. ἡγαπ'σάρ'ς Σύμ. Θηλ. ἀγαπ'σάρ'σα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἀγαπῆσα ἀορ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 14. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Τὸ ἀγαπῆσάρ'ς καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἡγαπῆσάρ'ς ἐκ τοῦ ἀγάπηκα.

1) Φιλόστοργος, εὐσπλαχνος Ζάκ. Ἡπ. Παξ. Πελοπν. (Πάτρ.) κ. ἀ.: Ὁ μικρὸς τῆς γιᾶς εἶναι πλεὺς ἀγαπησιάρης Παξ. Παιδὶ ἀγαπησιάρικο 'ς τοὺν γονεὺς του αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Συνών. πονετικὸς, πονόψυχος. 2) Ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, ἐρωτύλος Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἄσμ.

Εἶο' ὁμορφὴ καὶ ἀρχοντικὴ καὶ νεὰ καὶ ἀγαπησάρ' Ζάκ. 3) Ὁ εὐκόλως ἀγαπώμενος, ἀξιαγάπητος Ἀθῆν. Ζάκ. Κυκλ. κ. ἀ.: Εἶναι ἀγαπησιάρης καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅλα τὰ κορίτσια Ἀθῆν. Παιδὶ ἀγαπησιάρικο Ζάκ. Συνών. ἀγαπήσιμος, ἀγαπητερός.

ἀγαπήσιμος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) ἀγαπέσιμος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγάπησι.

Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος, ἐράσιμος ἔνθ' ἀν.: Ἀγαπέσιμος ἄνθρωπος ἐν Κοτύωρ. κ. ἀ. Ἀγαπέσιμος κοντὴ (κόρη) αὐτόθ. Πολλὰ ἔμορφος 'κ' ἐν, ἄμαν ἀγαπέσιμος ἐν (δὲν εἶναι πολὺ ὠραία, ἀλλ' ὁμως εἶναι ἀξιαγάπητος) Κερασ. Οὐ, τ' ἄχαρον, ντ' ἀγαπέσιμον παιδόπον ἐν! (ὦ, τὸ ἄχαρι, τί ἀξιαγάπητον παιδάκι εἶναι! Τὸ ἄχαρον θωπευτικῶς. Εἰς τὸ ντ' ἀγαπέσιμον ἐγένεν ἀνάπτυξις πρωτεύοντος τόνου εἰς τὴν ἀρχουσαν συλλαβὴν διὰ τὸ προσηγούμενον ἐρωτηματ. ντό) Τραπ. Συνών. ἀγαπησιάρης 3, ἀγαπητερός.

ἀγαπητερός ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. κ. ἀ. ἀγαπ'τιρός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπητός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός. Διὰ τὴν παρέκτασιν πβ. τὸ ὅμοιον προθυμερός παρὰ τὸ πρόθυμος παρ' Ἐρωτοκρ. Δ στ. 1217 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ., ὅτι δὲ θὰ ἦτο καὶ παλαιότερα δεικνύει τὸ παρ' Ἐρωτοκρ. Ε στ. 476 ἐπίρρ. ἡγαπητερά.

Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος ἔνθ' ἀν.: Ἀγαπητερός ἄνθρωπος Κάμπ. Ἀγαπητερὴ γυναῖκα - κωπέλλα Κρήτ. Συνών. ἀγαπησιάρης 3, ἀγαπήσιμος.

ἀγαπητικός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀγαπητικός Πελοπν. (Ἀργολ.) ἀγαπητικός Ἡπ. Θράκ. Σάμ. κ. ἀ. ἀγαπ'τικός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καπ. (Ἀνακ.) ἀγαπ'τικός Κρήτ. ἀγαπ'τικός Λέσβ. ἀγαπητικός Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος κ. ἀ. ἀγαπητικὸ Τσακων. ἡγαπητικός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τηλ. ἡγαπ'τικός Θράκ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγαπητικός = φιλόστοργος. Τὸ ἀγαπ'τικός καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. οὗτος διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ η καὶ τὴν σύμπτωσιν τοῦ π καὶ τ.

1) Φίλος Κέρκ.: Ἄσμ.

Ψυχομαχάει ὁ Διγενὴς κ' ἡ γῆς ἀνατρομάζει.
Τὸ μάθανε τρεῖς φίλοι του, τρεῖς ἀγαπητικοί του,
ὁ ἕνας τοῦ παίρνει κοῦρο νερὸ καὶ ὁ ἄλλος ἀφραῖτο μύσκο
καὶ ὁ τρίτος τὸν ἀντίψυχο τὰ μὴν ψυχομαχῆση.

β) Εὐφημητ. Τοῦρκος (γίνεται χρῆσις τῆς λ. ὁσάκις οἱ ὁμιλοῦντες ἐνώπιον Τούρκου ἀποφεύγουν νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του φοβούμενοι μήπως ἐννοηθοῦν) Καπ. (Ἀνακ.)

2) Ἐραστής κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Χαλδ. κ. ἀ.): Πάει καὶ βρίσκει τὸν ἀγαπητικὸ τῆς. Μπάζει κορυφὰ 'ς τὸ σπῖτι τὸν ἀγαπητικὸ τῆς. Ἐχω - κάνω ἀγαπητικεῖα κοιν. Μεροξημερώνεται 'ς τ'ς ἀγαπητικεῖας του Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Γνωμ.

Ὅπ' ἔχει δὲ ἀγαπητικεῖς ἔχει χαρὰ μεγάλη,
ὅταν μαλώσῃ μὲ τὴ μιά, πηγαίνει μὲ τὴν ἄλλη
πολλαχ.

Ὅπου ἔχει δὲ ἀγαπητικεῖς, | νὰ φάῃ σαράντα μαχαιρεῖς,
ὅπου ἔχει τρεῖς καὶ τέσσερες, | νὰ φάῃ σαράντα τέσσερες,
καὶ ὅπου ἔχει μία καὶ καλή, | νὰ ζήσῃ νὰ τὴνὲ χαρῇ

Πελοπν. (Ἀργ.) || Ἄσμ.

Τὸ ψάριν ἔχει κόκκαλα κ' ἡ μπάμμα τὸν ἀφρόν τῆς
καὶ κάθε τρελλοκόριτσον τὸν ἀγαπητικόν τῆς

(τὸ τῆς ἐν τέλει τοῦ δευτέρου στίχ. ἀντὶ τοῦ ἐτέθη διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ τὸ νοούμενον) Μεγίστ.

Μάννα, καράβια τέσσερα, μάννα, βαρκοῦλλες πέντε,
μάννα, κατέβα ρώτα τα, μάννα, κατέβα πὲς τους,
μὴν εἶδαν τὸν ἀσίκη μου, τὸν ἀγαπητικὸ μου;

(ἀσίκης=ὠραῖος νέος, ἐραστής) Ἀργολ.

Ἡ μάννα μου βουλήθησε διὰ νὰ μὲ παντρεύῃ,
οὔλο τὸν κόσμον κάλεσε τὸ οὔλη τὴν οἰκουμένη,
τὴν πρώτη μ' ἀγαπητισεῖα δὲν εἶχε καλεσμένη

Ἰος.

ἀγαπητικούτσικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγαπητικός.

Ἐραστής, θωπευτικῶς: Εἶν' ἀγαπητικούτσικος τῆς δεῖνα.

ἀγαπητός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀγαπητὲ Τσακων. ἀγαπητὲ Τσακων. ἀγαπητὸ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγαπητὸς Κύπρ. ἡγαπητὸς Μεγίστ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγαπητός.

1) Ὁ ἀξίος νὰ ἀγαπηθῇ σύνθηθ.: Εἶναι ἀγαπητὸς ἄνθρωπος. Εἶναι πολὺ ἀγαπητὸ παιδί. Ἐγινε σὲ ὅλους ἀγαπητός. Ἡ κλητ. ἀγαπητέ! ἀγαπητέ μου! εὐχρηστος ὡς προσφώνησις κοιν.: Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου! Δὲν εἶναι εἶσι, ἀγαπητέ μου! Ἀγαπητὲ φίλε! Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον πολλαχ., ἥδη δὲ καὶ μεσν. 2) Οὐσ. ἐραστής Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀγαπήτρια ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ ὡς ἀπὸ μεσάζοντος τύπ. ἀγαπητῆς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀγαπητρίς.

1) Γυνὴ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Συνών. ἀγαπησαντροῦ. 2) Ἐρωμένη Θράκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ἀγάπη 3. Συνών. ἀγαπητικεῖα (ἰδ. ἀγαπητικός), ἀγαπίτσα, ἀμωρῶζα (ἰδ. ἀμωρῶζος).

ἀγάπισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγαπῶ.

Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις.

